

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 4Cdo/139/2020  
Identifikačné číslo spisu: 5313213407  
Dátum vydania rozhodnutia: 25.03.2021  
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5313213407.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky spore žalobkyne T.G. J., bývajúcej v Č., G. XXXX, zastúpenej JUDr. Ladislavom Ščurym, advokátom v Čadci, Mierová 1725, proti žalovanému K. W., bývajúcemu v Č., G. XXXX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou VARMUS s.r.o., so sídlom v Čadci, Palárikova 83, o zaplatenie náhrady za užívanie rodinného domu s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 9 Csp 59/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. októbra 2019 sp. zn. 6 Co 153/2018, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 17. októbra 2017 č. k. 9 Csp 59/2013 - 180 v spojení s opravným uznesením z 15. decembra 2017 č. k. 9 Csp 59/2013 - 187 I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 5 078,82 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1 692,94 eur od 16. októbra 2014 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1 692,94 eur od 16. októbra 2014 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 1 692,84 eur od 16. októbra 2014 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalobu bo zvyšku zamietol; III. a priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 123, § 136 ods. 1, § 137 ods. 1, § 100 ods. 1, 2, § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) uviedol, že žalobkyňa sa voči žalovanému domáhala zaplatenia istiny vo výške 5 371,65 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo žalovanej istiny od 1. januára 2014 do zaplatenia titulom náhrady za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu vo výške 1/2 na nehnuteľnostiach v podielovom spoluvlastníctve oboch strán sporu v rozhodnom období od 1. januára 2011 do 31. decembra 2013, ktoré žalovaný (ako ďalší spoluvlastník vo výške spoluvlastníckeho podielu 1/2) užíval výlučne a bez akéhokoľvek právneho titulu. Súd prvej inštancie mal z výpovede žalovaného a pripojeného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 16 C 105/2011 za preukázané, že žalobkyňa svoj spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach v rozhodnom období

neužívala z dôvodov na strane žalovaného, ktorý jej v užívaní spoluvlastníckeho podielu bránil, pričom z rozsudku Okresného súdu Čadca zo 4. augusta 2017 sp. zn. 16 C 105/2011 vyplynul záver, že predmetnú nehnuteľnosť nie je možné reálne rozdeliť tak, aby ju strany sporu mohli užívať podľa veľkosti svojich spoluvlastníckych podielov, a to aj s poukazom na medzi nimi prebiehajúci dlhoročný spor, predmetom ktorého bolo zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného k rodinnému domu. Ako súd prvej inštancie ďalej uviedol, z označenej sporovej veci vyplynulo, že vstupu osôb do nehnuteľností bránia psy, ktoré žalovanému strážia majetok a tieto psy spolu s napätými vzťahmi medzi stranami sporu súd prvej inštancie vyhodnotil ako prekážku vytvorenú žalovaným, v snahe zabrániť žalobkyni užívať jej spoluvlastnícky podiel na sporných nehnuteľnostiach. Pri výšky uplatneného nároku súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckých posudkov, pričom celkovú hodnotu náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu žalobkyne na nehnuteľnostiach súd prvej inštancie stanovil vo výške 1 692,94 eur za jeden rok, čo za rozhodné obdobie predstavovalo sumu vo výške 5 078,82 eur a v tejto časti považoval žalobu za dôvodnú a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Zároveň sa súd prvej inštancie nestotožnil s námietkou premlčania vznesenou v rámci procesnej obrany žalovaným voči nároku uplatnenému žalobou za obdobie od 1. januára 2011 do 28. januára 2012, keďže žaloba bola doručená súdu 20. decembra 2013, t. j. v rámci všeobecnej 3-ročnej premlčacej lehoty. Ohľadne zamietnutia návrhu žalovaného na vykonanie znaleckého dokazovania za účelom stanovenia výšky nákladov spojených s údržbou domu súd prvej inštancie mal z výpovede žalovaného za preukázané, že do nehnuteľností v rozhodnom období neinvestoval a zároveň žiadnym spôsobom nešpecifikoval, akú údržbu vykonal na nehnuteľnostiach v rozhodnom období od 1. januára 2011 do 31. decembra 2013 a jeho tvrdenia zostali iba vo všeobecnej rovine. Záverom súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný sa dostal s úhradou žalovanej peňažnej náhrady do omeškania, preto priznal súd žalobkyni aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, avšak považoval za dôvodnú námietku premlčania vznesenú žalovaným voči príslušenstvu pohľadávky za obdobie pred 16. októbrom 2017, t. j. za obdobie troch rokov spätne od doručenia podania žalobkyne súdu 16. októbra 2017, ktoré vyhodnotil ako zmenu žaloby, ktorou si žalobkyňa uplatnila nárok na úrok z omeškania v širšom rozsahu než v doplnení žaloby, a preto v časti uplatneného nároku na úrok z omeškania ako premlčaný zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) s poukazom na nepatrný neúspech žalobkyne v spore.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 30. októbra 2019 sp. zn. 6 Co 153/2018 I. podľa § 224 v spojení s § 234 ods. 2 C.s.p. nariadil súdu prvej inštancie opravu opravného uznesenia z 15. decembra 2017 č. k. 9 Csp 56/2016 - 187 tak, že správne označenie čísla konania tohto rozhodnutia je 9 C 59/2013 - 187 a správne označenie identifikačného čísla spisu je IČS: 5313213407; II. odvolanie žalovaného proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením podľa § 386 písm. b/ C.s.p. odmietol; III. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením vo výroku I. podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil; IV. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením vo výroku III. o trovách prvoinštančného konania podľa § 389 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p. zrušil a v tejto časti vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v úvodnej časti opravného uznesenia súdu prvej inštancie došlo k zrejmej nesprávosti, ktorú nariadil konajúcemu súdu odstrániť vydaním opravného uznesenia. Ako ďalej odvolací súd uviedol, keďže žalovaný podal odvolanie proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba žalobkyne vo zvyšnej časti zamietnutá, a toto rozhodnutie v tejto časti nebolo vydané v jeho neprospech (§ 359 C.s.p.), nie je osobou oprávnenou podať odvolanie v tejto časti. V ďalšom sa odvolací súd vo vzťahu k výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, a preto v jednotlivostiach naň poukázal, pretože žalovaný vo svojom opravnom prostriedku vo vzťahu ku skutkovým tvrdeniam len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú už v prvoinštančnom konaní, z ktorej vyplýva, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že žalovaný výlučne sám (v celosti) v rozhodnom období užíval rodinný dom s hospodárskou časťou,

ktoré boli v podielovom spoluvlastníctve strán sporu s tým, že neprichádza do úvahy, aby dom (vzhľadom na jeho veľkosť a stavebno-technické usporiadanie) užívali spoločne so žalobkyňou, ale z jeho postojov a bezprostredného faktického správania bolo zrejmé, že takýto spôsob užívania sporných nehnuteľností ani nemieni pripustiť. Odvolací súd uviedol, že nejde len o akési „nevedomé nadužívanie“ spoločnej veci žalovaným, ale naopak, jedná sa o konanie s plným vedomím, úplne vylučujúce druhého, ďalšieho spoluvlastníka z užívania predmetného spoluvlastníctva, ktoré hraničí s fyzickou uzurpáciou spoločnej veci a konštatoval danosť základu nároku uplatneného žalobou. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27. októbra 2010 sp. zn. 6 Cdo 184/2010, v zmysle záverov ktorého dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou a zdôraznil, že žalovaný, ktorý takto vec užíval nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu v predmetnom období, musí preto žalobkyňu poskytnúť za to náhradu vo forme peňažného plnenia. Odvolací súd tiež zdôraznil, že pokiaľ žalovaný dlhodobo sám užíva nehnuteľnosť výlučne pre vlastné potreby, je úplne logické, že túto nehnuteľnosť bude aj udržiavať a koná tak hlavne vo vlastnom záujme, keďže faktickým správaním druhému spoluvlastníkovi reálne zabránil užívať predmet spoluvlastníctva. Ako sa spoločná vec môže priebežnou údržbou zhodnocovať, tak sa neustálym, intenzívnym užívaním opotrebováva, a teda sa priebežne znehodnocuje, a to len žalovaným. Odvolací súd ohľadne nevykonania znaleckého dokazovania za účelom stanovenia bežnej výšky nákladov na údržbu rodinného domu v rozhodnom období dodal, že žalovaný nedokázal konkrétne vymedziť a individualizovať skutočnosti, ktoré majú byť predmetom znaleckého dokazovania, dôsledkom čoho v tomto smere neunesol dôkazné bremeno v spore. Záverom sa odvolací súd nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie ohľadne výroku o trovách konania, keďže z obsahu spisu je zrejmé, že žalobkyňa nebola z procesného hľadiska vo veci úspešná v plnom rozsahu, a preto vyslovil, že v tejto časti okresný súd opätovne vec posúdi, pričom bude vychádzať prioritne zo zásady úspechu strán v spore a následne rozhodne o trovách prvoinštančného, ako i trovách odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v časti III. výroku, ktorým bol potvrdený výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie, podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.) a zároveň napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Namietal, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd sa vôbec nezaoberali otázkou nákladov na opravu a údržbu predmetných nehnuteľností, ktoré vynaložil žalovaný, a v tejto súvislosti namietal nevykonanie ním navrhovaného znaleckého dokazovania. Žalovaný zároveň rozhodnutiu odvolacieho súdu s poukazom na § 137 a nasl. Občianskeho zákonníka vytýkal, že spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci v otázke potreby zahrnutia nutných nákladov na údržbu a opravu nehnuteľností, ktoré mali byť, podľa jeho názoru, zohľadnené a odpočítané od náhrady, ktorú by bol prípadne povinný žalobkyňu zaplatiť za užívanie jej podielu na nehnuteľnosti. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom okresného súdu v znení opravného uznesenia vo výroku I. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie. Dovolateľ zároveň podal návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobkyňa sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu plne stotožnila so závermi súdov nižších inštancií a dovolanie podané žalovaným považovala za nedôvodné, postavené na opakujúcej sa obrane týkajúcej sa nákladov na údržbu predmetnej nehnuteľnosti, avšak s absenciou akéhokoľvek skutkového tvrdenia reálnych nákladov, a preto navrhla dovolanie žalovaného zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 C.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§

424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Žalovaný vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietal nevykonanie navrhovaných dôkazov a nesprávne zistený skutkový stav odvolacím súdom, odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

15. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne

námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

16. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

17. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

18. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vyporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že žalovaný v rozhodnom období bránil žalobkyni v užívaní predmetných nehnuteľností, ktoré sú v podielovom spoluvlastníctve oboch strán sporu a zároveň tieto nehnuteľnosti bez akéhokoľvek právneho titulu užíval výlučne sám (v celosti), pričom je úplne logické, že túto nehnuteľnosť bude vo vlastnom záujme aj udržiavať, keďže sa ním aj priebežne znehodnocuje. Ďalej je zrejmé, že žalovaný do nehnuteľností v rozhodnom období neinvestoval a ohľadne ním uplatnených nákladov na údržbu nehnuteľností neuniesol dôkazné bremeno, pretože nevymedzil a neindividualizoval konkrétne skutočnosti, ktoré majú byť predmetom znaleckého dokazovania. V neposlednom rade z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva dôvod potreby nariadenia opravy opravného uznesenia, ktoré má nesprávne uvedené číslo konania a identifikačné číslo spisu, ako aj dôvod zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie v časti trov konania, keďže žalobkyňa nebola z procesného hľadiska vo veci úspešná v plnom rozsahu. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu

hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

19. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 C.s.p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

20. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

21. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jeho patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.).

22. Podľa názoru žalovaného je jeho dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., v otázke potreby zahrnutia nutných nákladov na údržbu a opravu nehnuteľností, ktoré mali byť, podľa jeho názoru, zohľadnené a odpočítané od náhrady, ktorú by bol prípadne povinný žalobkyni zaplatiť za užívanie jej podielu na nehnuteľnosti.

23. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p. (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v C.s.p., podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

24. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa

tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

25. V danom spore súdy na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospeli k zhodnému skutkovému záveru o tom, že žalovaný do nehnuteľností v rozhodnom období neinvestoval a zároveň žiadnym spôsobom nešpecifikoval, akú údržbu vykonal na nehnuteľnostiach v rozhodnom období od 1. januára 2011 do 31. decembra 2013, pričom jeho tvrdenia zostali iba vo všeobecnej rovine. Predmetný, z výsledkov vykonaného dokazovania vyvozený hodnotiaci skutkový záver súdov nepredstavuje právne posúdenie. Tento ich skutkový záver nemožno v dovolacom konaní úspešne spochybníť - dovolací súd je totiž viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 C.s.p.), a to aj vtedy, keď je v dovolaní spochybňovaný (aj) skutkový stav zistený odvolacím súdom. Najvyšší súd preto v danom dovolacom konaní vychádzal zo skutkového zistenia odvolacieho súdu, že žalovaný nepreukázal existenciu investícií a nákladov na údržbu nehnuteľností, ktoré užíval výlučne sám. Z týchto dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný v tejto časti dovolania nedôvodne tvrdí, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

26. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

27. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 v časti trov konania 2 : 1.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.